

Arrest

nr. 41 764 van 19 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, eerste verzoeker, en X, tweede verzoeker, die verklaren van Braziliaanse en Belgische nationaliteit te zijn, op 3 februari 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 december 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat D. SOUDANT en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoeker diende op 20 augustus 2008 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op basis van zijn op 16 juni 2008 afgesloten huwelijk met tweede verzoeker, een Belgische onderdaan.

1.2. Eerste verzoeker werd op 22 januari 2009 in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 7 december 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van eerste verzoeker een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Eerste verzoeker werd hiervan op 5 januari 2010 in kennis gesteld.

Dit is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van, het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Volgens artikel 42quater, § 1, 4, van de wet van 15.12.1980 : er is geen gezamenlijke vestiging meer. Uit het samenwoningverslag dd. 23.11.2009 van de politie van Mechelen blijkt het volgende: Betrokkene werd nooit aangetroffen op het vermeld adres. Alles wijst erop dat het om een schijnhuwelijk gaat. Er werden meer dan tien controles uitgevoerd op het adres vanaf 07 april 2009 en eindigden op 21 oktober 2009. Bij de meeste adrescontroles werd enkel (S.P.) aangetroffen. Bij vier controles werd reeds een andere man aangetroffen. Door de vreemdelingendienst Mechelen werden wij in kennis gesteld dat (S.P.) nog voor de inschrijving en het afleveren van het AI melding maakte van misbruik door (D.S.V.J.L.). (S.P.) wilde op 24.09.2008 stappen ondernemen om de procedure te stoppen en een klacht in te dienen wegens schijnhuwelijk. De dag nadien op 25.09.2008 trok hij alles weer in. Na deze feiten wachtten betrokkenen op de wijkagent waardoor de adrescontrole op 28.10.2008 niet anders dan gunstig kon afgesloten worden. Het gegeven dat betrokkenen op de wijkagent hadden gewacht in da periode van oktober 2008 werd ons door (S.P.) zelf meegedeeld op 07 april 2009 bij de eerste woonstcontrole. (S.P.) was verrast dat wij nog controle's uitvoerden. Hij verklaarde letterlijk "wa kom de ga hie doen, de wijkagent is hie al geweest we hebben er nog speciaal op gewacht." Betrokkene (S.P.) had ons bezoek niet meer verwacht, hij stelde voor dat wij op 08 april 2009 zouden terug komen. Hij zou ervoor zorgen dat (D.S.V.J.L.) aanwezig zou zijn in de woning. Sindsdien hebben wij doelgerichte de samenwoningcontrole uitgevoerd. De controles werden zeer vroeg uitgevoerd. Verschillende controles werden doelbewust uitgevoerd met twee vaststellers.”*

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

2.2. Het belang, zoals hierboven omschreven, dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen, de vereiste dat de verzoekende partij zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoekende partij zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beide.

2.3. In casu betreft het voorwerp van de voorliggende vordering de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 december 2009 waarbij het verblijfsrecht van eerste verzoeker wordt beëindigd en hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Betreffende beslissing heeft met andere woorden enkel betrekking op diegene wiens verblijf wordt geweigerd en ten aanzien van wie een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen. Gelet op het ontbreken van een persoonlijk en rechtstreeks belang heeft de tweede verzoeker, als echtgenoot van een vreemdeling wiens verblijfsrecht beëindigd werd en ten aanzien van wie een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen, niet de vereiste hoedanigheid om deze beslissing aan te vechten (cfr. RvS 19 augustus 2005, nr. 148 268).

2.4. Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het door tweede verzoeker werd ingediend wegens gebrek aan een persoonlijk en rechtstreeks belang. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep opgeworpen door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen in zoverre de vordering wordt ingediend door tweede verzoeker, is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert eerste verzoeker de *“onmogelijkheid de (on-)bevoegdheid van de opsteller van de akte na te kijken”* aan. Hij betoogt als volgt:

“De aangevochten beslissing is enkel ondertekend met eronder de naam van een attaché, die met de hand geschreven wordt. Doch, de beslissing is niet bestempeld.

Het is voor verzoekers bijgevolg onmogelijk de bevoegdheid van de auteur van de beslissing, laat staan, de authenticiteit van de aangevochten beslissing na te kijken.

Bijgevolg verwijzen verzoekers naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over de ontstentenis van een ondertekening die ook per analogie ingeroepen kan worden bij ontstentenis van stempel.

Zie:

Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr 5683 van 14 januari 2008 -

Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr 271975 van 28 mei 2009:

De stempel van de overheid dient ertoe de authenticiteit van de beslissing en de bevoegdheid van de optredende persoon na te gaan.

Bij de kennisname van de beslissing is het voor de bestuurde een onmogelijke taak om enkel op basis van de naam te weten of de beslissing genomen werd door de bevoegde persoon om de overheidsdienst te vertegenwoordigen. Het is bijgevolg de stempel van de overheid die aan de naam en de handtekening van de optredende persoon het vereiste officieel karakter van de beslissing geeft.

Bij ontstentenis van de stempel is de beslissing bijgevolg onregelmatig wat haar vorm betreft.

De aangevochten beslissing dient derhalve te worden vernietigd.”

3.2. Eerste verzoekers stelling dat hij niet kan nagaan of de bestreden beslissing wel door de bevoegde overheid werd genomen mist feitelijke grondslag. Op de bestreden beslissing wordt immers onderaan gesteld: *“Voor de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, V.T., attaché”*, waarbij de manueel geschreven handtekening van de ambtenaar figureert op de bestreden beslissing. De Raad stelt derhalve vast dat op de bestreden beslissing duidelijk de ondertekenaar van de beslissing en haar hoedanigheid kunnen geïdentificeerd worden, op grond waarvan verzoeker kan nagaan of de bestreden beslissing getroffen werd door de bevoegde overheid. Verzoekende partij toont niet aan dat de stempel van de bevoegde overheid een verplichte vormvereiste is voor de totstandkoming van de bestreden beslissing en toont evenmin aan dat een stempel op zich borg staat voor de authenticiteit van de bestreden beslissing. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die ertoe strekken vast te stellen dat de manueel geschreven handtekening van de ambtenaar ontbreekt, aangezien de manuele handtekening van de ambtenaar in voorliggende zaak wel degelijk figureert op de bestreden beslissing.

Dienvolgens is het eerste middel ongegrond.

3.3. In zijn derde middel voert eerste verzoeker de schending aan *“van artikelen 40 bis §2 1°; 40 ter en 42 quater §1 4° en 42 quater §4 1° van de wet 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur met name de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”* Eerste verzoeker betoogt als volgt:

“3.1.

In zijn hoedanigheid van echtgenoot van een Belg heeft eerst verzoeker het recht zich te vestigen in België en is gerechtigd op een F-verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

Krachtens artikel 42 quater §1 4° kan er een einde gemaakt worden aan het verblijfsrecht indien er einde komt aan de relatie door echtscheiding of nietigverklaring van het huwelijk of indien er geen gezamenlijk vestiging meer is.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen en van de Raad van State is het begrip «vestiging» niet gebonden aan de samenwoning van de echtgenoten.

Zie o.a. het arrest DIATTA dd. 13/02/1985 van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen en het arrest KADIMAN dd. 17/04/1997 van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen.

Zie ook het arrest dd. 24/04/1995 van de Raad van State.

In zijn arrest dd. 24/04/1995 heeft de Raad van State herhaald dat het begrip gezamenlijke vestiging niet per se met zich meebrengt dat de echtgenoten een effectieve en duurzame samenwoning kunnen laten gelden, doch het volstaat dat zij de staat van echtgenoten behouden wat een minimum van relaties tussen de echtgenoten veronderstelt.

In het arrest DIATTA heeft de Commissie verklaard dat «het recht op het vrij verkeer van personen niet gebonden kan worden aan de wijze waarop personen hun echtelijk leven willen beleven door bijvoorbeeld te eisen dat zij onder een gemeenschappelijk dak leven » (...)

Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat artikel 40 bis niet verplicht een effectieve samenwoning verplicht doch enkel het (voort-)bestaan van een gezinscel die door alle rechtsmiddelen aangetoond kan worden.

Bijgevolg strekt het begrip «vestiging» tot het voortbestaan van een minimum van relaties tussen de echtgenoten, doch niet noodzakelijk een effectieve samenwoning.

3.2. In onderhavig geval dient men vast te stellen dat het huwelijk noch ontbonden door echtscheiding of overlijden is, noch nietig werd verklaard.

De bestreden beslissing baseert zich enkel op een beweerde “beëindiging van de gezamenlijke vestiging” omwille van afwezigheid van eerste verzoeker bij woonstcontroles waarvan verwerende partij ten onrechte afleidt dat er geen samenwoning meer is.

Eerst en vooral dient men vast te stellen dat verzoekers nog steeds samenwonen op hun gemeenschappelijk adres en dat zij nog samen allerlei activiteiten verrichten waardoor niet ernstig betwijfeld kan worden aan hun levensgemeenschap, zoals aangetoond wordt aan de hand van hun stukkenbundel.

Ten tweede baseert verwerende partij haar bestreden beslissing enkel op een punctuele afwezigheid van eerste verzoeker tijdens woonstcontroles waardoor zij ten onrechte tot een beëindiging van de samenwoning concludeert en hierdoor op verkeerde wijze ervan uit gaat dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Deze werkwijze en de conclusies die hieruit getrokken worden vallen buiten de invulling die door de wettelijke bepalingen en de rechtspraak gegeven wordt aan het verblijfsrecht van de echtgenoot van een Belg of EU burger en aan de (voortbestaan van de) gezamenlijke vestiging als voorwaarde voor het behouden van dit verblijfsrecht. In onderhavig geval is het eveneens merkwaardig dat de werkelijkheid van de gezinscel geenszins of op zijn minst niet ernstig onderzocht werd daar de beslissing eerder steun probeert te vinden in subjectieve overwegingen en vooringenomen veronderstelling die nergens aangetoond worden ook niet in het administratief dossier.

In casu worden er dus geen ernstige elementen en bewijzen voorgelegd die een ontstentenis van samenwoning aantonen. Integendeel ! In het administratief dossier staat immers vermeld dat persoonlijke voorwerpen van eerste verzoeker (zoals kledij en foto's) gevonden werden in de woning, dat beide namen op de bel staat en dat er geen negatieve opmerkingen zijn van de bureaus. Bureau's hebben trouwens ook hun samenwoning bevestigd.

Bovendien los van de al dan niet samenwoning van verzoekers is het begrip samenwoning, volgens de rechtspraak van de het Hof van Justitie en de Raad van Staten, niet relevant of minstens niet voldoende om het bestaan van een gezamenlijke vestiging tussen echtgenoten te beoordelen.

3.3.

In deze omstandigheden (o.a. zoals supra uiteengezet: de miskennis door verwerende partij van objectieve elementen ter staving van de samenwoning en de gezamenlijke vestiging, de miskennis van de wettelijke en jurisprudentiële invulling van het begrip gezamenlijke vestiging) is de bestreden beslissing in strijd met artikelen 40 bis §2 1°, 40 ter en 42 quater §1 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur met name schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidbeginsel.

3.4.

In de mate dat verzoekers reeds meer dan 10 jaar in België samenwonen, kan er sprake zijn van een gezamenlijke vestiging de facto van minstens 10 jaar. Desgevallend is de bestreden beslissing ook in strijd met de geest van artikel 42 quater §4 1° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Op (01/02/2000) hadden verzoekers immers reeds hun samenwoning in een notariële akte geregeld. Bijgevolg kunnen verzoekers de facto meer dan drie jaar gezamenlijke vestiging laten gelden.”

3.4. In haar nota met opmerkingen stelt verwerende partij het volgende:

“In zijn derde middel voert verzoeker een schending aan van:

- de artikelen 40bis §2 1°, 40ter en 42quater §4 1° van de Vreemdelingenwet dd. 15. 12. 1980*
- de beginselen van behoorlijk bestuur met name de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.*

De verwerende partij laat vooreerst gelden dat niet kan worden ingezien hoe art. 40bis en 40ter kan geschonden zijn, nu in casu geen beslissing tot weigering, doch wel een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht is genomen (verzoeker was op 22.01.2009 immers in het bezit gesteld van een F-kaart).

Terwijl hierboven reeds afdoende werd uiteengezet dat de gemachtigde heeft dienen vast te stellen, gezien de concrete elementen van het dossier, dat er geen gezamenlijke vestiging meer was tussen

verzoeker en zijn 'echtgenoot (dhr. S.P.), zodat conform art. 42quater van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht werd genomen.

Verzoeker is werkelijk niet ernstig waar hij voorhoudt nog steeds samen te wonen op hetzelfde adres als voormelde S.P.

Uit het politieverlag dd. 23.11.2009 blijkt dat verzoeker nooit kon worden aangetroffen, niettegenstaande de vele (meer dan tien) controles die werden uitgevoerd, en er door de wijkagent reeds een verslag voor afvoering van ambtswege werd opgesteld lastens verzoeker.

De verwerende partij herhaalt verder dat de nieuwe stukken die verzoeker aan zijn verzoekschrift voegt, niet in overweging kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de bestreden beslissing dd. 07.12.2009 kan uiteraard geen rekening worden gehouden met gegevens die verzoeker slechts voor het eerst bij zijn verzoekschrift bij brengt:

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en Juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (RvV, nr. 16.141 van 19.09.2008, www.rvv-ccf.be; RvV, nr. 509, 29juni 2007, zie ook: R.v.St. nr. 148.488 van 31 augustus 2005).

Terwijl, het weze benadrukt, niet enkel de afwezigheid van verzoeker bij de (meer dan tien) controles als element wordt weerhouden, doch ook het aantreffen van andere mannen bij laatstgenoemde, de klacht die reeds op 24.09.2008 werd ingediend door S.P. doch nadien weer ingetrokken, de verklaringen van S.P. (dat de agenten niet meer verwacht werden, nu er in oktober een controle was geweest waarbij betrokkenen de wijkagent speciaal hadden opgewacht, en dat hij ervoor zou zorgen dat verzoeker aanwezig zou zijn bij een volgende controle), ..., zoals terdege blijkt uit de motieven van de beslissing dd. 07.12.2009.

De bestreden beslissing is geheel terecht genomen. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Verzoekers derde middel kan niet worden aangenomen."

3.5. In zijn repliekmemorie volhardt eerste verzoeker in zijn derde middel.

3.6. De bestreden beslissing werd, aangezien het de echtgenoot betreft van een Belgische onderdaan, getroffen op grond van artikel 40 ter juncto artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

"Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

"4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

3.7. Zoals eerste verzoeker terecht opmerkt in zijn verzoekschrift dient te worden vastgesteld dat zijn huwelijk met een Belgische onderdaan noch ontbonden is door echtscheiding of overlijden, noch nietig werd verklaard. Vermoedens van schijnhuwelijk volstaan in deze niet en de bestreden beslissing schendt dan ook artikel 40 ter juncto artikel 42 quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet wanneer zij vaststelt *"Alles wijst erop dat het om een schijnhuwelijk gaat."* Eerste verzoeker kan tevens gevolgd worden waar hij, verwijzend naar rechtspraak van de Raad van State en naar het arrest Diatta van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 13 februari 1985 (zaak 267/83), voorhoudt dat het begrip gezamenlijke vestiging niet noodzakelijk een effectieve samenwoning veronderstelt doch wel het bestaan van een minimum aan relaties tussen echtgenoten. Uit de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier blijkt dat de uitgevoerde controles erop gericht zijn na te gaan of eerste verzoeker en zijn Belgische echtgenoot samenwonen onder hetzelfde dak. Eerste verzoeker kan gelet op de gedane vaststellingen in de bestreden beslissing en gelet op de stukken die zich bevinden in het administratief dossier dan ook volledig gevolgd worden wanneer hij in zijn verzoekschrift stelt: *"(...) verwerende partij (baseert) haar bestreden beslissing enkel op een punctuele afwezigheid van eerste*

verzoeker tijdens woonstcontroles waardoor zij ten onrechte tot een beëindiging van de samenwoning concludeert en hierdoor op verkeerde wijze ervan uit gaat dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Deze werkwijze en de conclusies die hieruit getrokken worden vallen buiten de invulling die door de wettelijke bepalingen en de rechtspraak gegeven wordt aan het verblijfsrecht van de echtgenoot van een Belg of EU burger en aan de (voortbestaan van de) gezamenlijke vestiging als voorwaarde voor het behouden van dit verblijfsrecht. In onderhavig geval is het eveneens merkwaardig dat de werkelijkheid van de gezinscel geenszins of op zijn minst niet ernstig onderzocht werd (...). In het administratief dossier staat immers vermeld dat persoonlijke voorwerpen van eerste verzoeker (zoals kledij en foto's) gevonden werden in de woning, dat beide namen op de bel staat en dat er geen negatieve opmerkingen zijn van de burens. Burens hebben trouwens ook hun samenwoning bevestigd." De bestreden beslissing schendt derhalve tevens artikel 40 ter juncto artikel 42 quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet wanneer zij op basis van de uitgevoerde samenwoningcontroles en ondanks de meldingen in het verslag van gezamenlijke vestiging dat afgesloten werd op 25 november 2009 onder rubriek C "Controle op adres", dat beide namen op de bel/brievenbus staan en onder rubriek F, dat "- persoonlijke voorwerpen (kleren, foto's) foto is ok! Kledij ok! – Buurtonderzoeken geen negatieve opmerkingen", vaststelt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Een schending van artikel 40 ter juncto artikel 42 quater, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve worden noch de overige in het derde middel opgeworpen geschonden bepalingen en beginselen noch het tweede en vierde middel besproken aangezien dit geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 december 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA